

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 14. Ciceronis locus, quem Silius eleganter imitatus est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

litudine vsus est, sumpta à ludo XII. scriptorum, his
 verbis: *Αλλὰ μὴ κ', ὡς περ πεπρωτων, ἐθέλω σοι ἐν τοῖς λόγοις
 ἀναθέσθαι, π βέλει ἢ εἰρημένον, ἵνα μὴ οἷη ἐξ απατάδης.* quæ
 summi philosophi verba cùm à summo oratore Ro-
 mano in Latinum sermonem elegantissimè conuersa
 reperissem, non indignum id putavi, quod annota-
 rem. Citat igitur hæc Nonius Marcellus è Ciceronis
 Hortensio: *Itaque tibi concedo, quod in XII. scriptis sole-
 mus, ut calculum reducas, si te alicuius dati pœnitet.* Mar-
 filius autem, qui locum illum Platonis ad ludum ta-
 lorum retulit, falsus videtur. Sed & in illo è Protago-
 ra, *Αλλ' ἐπὶ κ' ἂν ἀναθέσθαι ἐξέστιν,* & in primo πολιτείᾳ,
 ubi Polemarchus, aliter amicum & inimicum defini-
 re volens, quàm prius fecerat, ita loquitur: *Αλλὰ μετα-
 θάμεθα. κινδυνόμεν γὰρ ἐκ ὀρθῶς ἢ φίλον κ' ἐχθρὸν θείσθαι:* &
 alius similibus locis, facillè crediderim, metaphoram
 ex eodem illo XII. scriptorū ludo desumptam subesse.

Ciceronis locus, quem Silius eleganter imitatus est.

CAVIT XIII.

SILIVM Italicum poëtam, meo quidem iudicio,
 præstantem, Ciceronis apprimè studiosum fuisse,
 eiusque libros diligentissimè atque assiduissimè lecti-
 tasse, non modò Martialis, qui eius coæuus fuit, te-
 stimonio cognoscimus, sed multo magis ex eo intelli-
 gimus, quòd eum multa Ciceronis in poëma suum
 transtulisse, eaquæ scienter admodum accommodasse
 ad illa, quæ tum tractabat, videmus. cuius rei exem-
 plum hic vnum proponere libitum est. Libro igitur
 septimo, cùm Q. Fabius Annibalem ludificando, &
 cunctando, & bellum trahendo frangeret; Romani-
 que milites pugnae auidi, & conserendarum cum ho-
 stibus manuum ingenti desiderio incensi, quidquæ

D 2 moræ

Ant. Mureti
 Varie Lectiones
 LIII
 25

mora proficeretur, nescientes, imperatorem suum, tanquam ignaum, & vt Horatius loquitur, inaudacem, summa verborum immoderatione increparent: iamque sublato clamore, iniussu ipsius rem gerendam esse vociferarentur: graui oratione furentem illorum impetum repressurus Scaevola, ita exorditur, vt dicat, nunquam sibi Romanos in tanto discrimine summam rerum tradituros fuisse, si se talibus clamoribus turbatum iri credidissent:

*Feruida si nobis corda, abruptumq; putassent
Ingenium patres, & si clamoribus, inquit,
Turbari facilem mentem: non vltima rerum,
Et deplorati mandassent Martis habenas.*

Cicero quoque in ea oratione qua C. Rabirium perduellionis reum protexit & eripuit, cum quiddam paulo confidentius dixisset, clamor que concionalis secutus esset: *Nihil me, inquit, clamor iste commouet, sed consolatur: cum indicat, esse quosdam viros imperitos, sed non multos. Nunquam, mihi credite, populus R. hic, hic qui silet, consulem me fecisset, si vestro clamore perturbatum mihi arbitraretur.*

Quodnam sit verbum illud Graecum quo vsos esse Athenienses in discordiis sedandis ait Cicero in Philippicis.

• CAPVT XV.

VERBUM Graecum, quo in sedandis discordiis ait Cicero vsam esse Atheniensium ciuitatem, non est, vt opinor, ἀμυσία: quanquam ab omnibus qui eum locum attigerunt, ita esse traditum scio. neque me mouet, quod Plutarchus ἐν τοῖς πολιτικοῖς ἀγγελλομασ scitum illud vocat τὴν ἀμυσίαν ψήφισμα: quodque alij scriptores Latini idem confirmant. neque enim nego ita eam legem postea vocatam esse. at verbum ipsum,